

MĂRTURISIRE DE AUTOR

#PodcastDinIzolare a „emis” pentru prima dată din locul unde a fost gândit. O masă albă, din propria bucătărie, camera mea de zi, așa cum îmi place în dese rânduri să o numesc. Un spațiu propriu ideilor neconvenționale, mai degrabă gastronomice care, la început de lockdown, s-a preschimbât într-un alungător de gânduri rele, un tocător de știri demonice și un acompaniator de cuvinte puse pe dialoguri despre tot ceea ce încă ne face bine. Consider că doar așa am reușit să îmi echilibrez forța de a trece peste momentele de incertitudine, fără o rețetă dichisită, gândită la gram, ci doar cu gândul că tot ceea ce mă face fericit există deja în jurul meu și poate fi pus la treabă ca un remediu potrivit cu vremurile.

Drept muniție, am folosit sprijinul necondiționat al celor alături de care sunt 3 în 1, orizonturile mereu vii ale rockului meu, improvizațiile culinare care îmi țin simțurile treze, viața fără ore



din izolare și o listă interminabilă cu planuri ticluite mărunț pentru comunitatea rock, o familie frumoasă, din care simt că fac parte dintotdeauna și la care nu am renunțat niciodată să mă gândesc.

Chiar și așa, au existat dese scenarii gri, căderi și retezări de elan, terapii eșuate. Starea de urgență ne-a indus momente de cumpănă ca un coșmar sărit dincolo de pereții unui vis încăpățânat să rămână conștient și dincolo de starea de trezire. Am păstrat din aranjamentele lockdown-ului o mare parte din recuzita care și acum mă ajută la conștientizarea în detaliu a acelei perioade. Post-it-uri colorate cu liste de idei, care spânzurau motivațional de ușa frigiderului, fișele de interviu, ascunse printre copertele vinilurilor, vorbele niciodată înregistrate de la masa albă unde își făceau zilnic loc alte două scaune cu gânduri bune și planuri desenate pentru un viitor incert, în care totul va fi bine. Așa că, într-un fel, studioul improvizat din bucătărie continuă și acum să emită în imaginația mea. Îmi alimentează încă, la cadru, forme potrivite de dialog, dar Rock În Stare De Urgență și-a produs definitiv ultima izolare atunci, așa cum este scris aici, într-o formulă cu 16 interviuri.

Sunt portretele unor oameni care nu au renunțat niciodată, în ciuda demonilor zilei, la nimic din ceea ce iubesc și îi inspiră să împartă cu ceilalți – creația artistică. Sunt mărturiile care, într-un viitor nu prea îndepărtat, sper că vor putea oferi o perspectivă diferită asupra unei perioade deja trecută și, sperăm, irepetabilă.

Punctele de vedere ale partenerilor mei de dialog sunt dovada vie că, indiferent de stări, de temeri și de blocaje, muzica, arta, cultura ca orice altă formă a construcției intelectuale merg mereu împreună și nasc schimbarea. Ele vor fi vocea nouă care transformă spaimile cotidiene în forță creativă.

Le mulțumesc încă o dată tuturor celor care au acceptat să vorbească în acest proiect, iar vouă, celor care îl veți citi, asculta și urmări pe mai departe, vă doresc să aveți o lectură revelatoare.

București, aprilie 2021

*Fără cultură și relativa libertate pe care o
implică, societatea, chiar dacă pare perfectă,
nu este decât o junglă. De aceea, orice creație
autentică este un dar către viitor.*

Albert Camus

REVERENȚĂ UNUI CAVALER

Pandemia nu a ratat nicio clipă să ne arate că în orice moment bun al vieții există și contrariul, că orizonturile negre pot stinge abrupt și ultima fărâmă de speranță atunci când noi, cei proverbial neputincioși în fața sorții, nu ne mai potrivim cu „a fi”.

O veste tulburătoare a cutremurat întreaga comunitate artistică în dimineața zilei de 8 martie 2021, la anunțul morții uriașului Adi Bărar. O minune de om, un magician al chitarei, care aduna de fiecare dată în fața scenei, prin calmul vocii lui, valuri de rock puse măreț în operă de trupa CARGO, cea pe care a fondat-o și pentru care a trăit mereu intens, până la capăt.

L-am văzut de fiecare dată pe Adrian Bărar ca pe un veritabil cavalier al spiritului liber, care își purta elegant arma în șase note printre armatele de rockeri, unind fronturi de aplauze cu solourile lui născute parcă dintotdeauna pentru muzica asta.



(foto: Alexandru Vizitiu)

Să nu uităm niciodată să stăm suficient de mult într-o îmbrățișare, pentru că ne vom aminti de ea doar atunci când nu va mai fi posibilă.

Un sentiment dureros pe care, paradoxal, nu îl poți simți ultimativ și irepetabil decât prin astfel de oameni și doar datorită darului lor viu pe care îl lasă aici - muzica, arta, poezia, iubirea, prietenia, spontaneitatea.

Dedic această carte memoriei celui care a fost omul și cantautorul Adrian Bărar. Sufletul lui s-a născut, a bătut și a cântat mereu pentru rock.

Mulțumim, Adi, îți vom rămâne veșnic recunoscători. Promitem că nu te vom uita niciodată și că vom continua la fel de mult să prețuim sufletul tău... CARGO.

București, martie 2021

ALIN DINCĂ
(COIOTU')

TROOPER

Probabil că sala cinematografului Luceafărul nu a vibrat niciodată mai tare pe rock așa cum a făcut-o în seara unplugged-ului Trooper.

6 martie 2020. În cel de-al 25-lea an de existență al formației, acusticul târgoviștenilor a fost ultimul show văzut de mine înaintea izolării. Chiar dacă era declarată deja pandemie, nimeni nu resimțea încă vreo panică.

Sub greutatea muzicii heavy metal, pusă aici pe instrumente reci, scena teatrului cinema a fost, pentru câteva ore, într-o altă dimensiune. Pe „scândură”, artiștii s-au prezentat ca de obicei, dispuși la show și fără regii care să le cosmetizeze în fața publicului ideea de spectacol total. În următoarea săptămână, Trooper urma să plece la Londra pentru un concert pe Camden High Street, în clubul Underworld. Lockdown-ul ne-a închis tuturor orice perspectivă.

Am stabilit dialogul cu Alin Dincă în primele zile ale carantinei. Proiectul podcastului din izolare îmi mutase spontan între patru pereți întreaga energie pe care, de altfel, o consumam lângă scenă aproape la fiecare final de săptămână.

Dar acum, în stare de urgență, prin geamul apartamentului, rockul dă un singur fel de spectacol. Unul care îți picură în gând secvențe recente, cu amintiri din ce în ce mai apăsătoare, care te provoacă enervant să îți închipui live, privind afară, cum primăvara își face de cap și dincolo de izolare.

Ieșitul din casă înseamnă o adevărată cursă cu obstacole, o înregimentare la care nu mai este oricine dispus. Fiecare își ferește sănătatea așa cum se pricepe mai bine, iar îndrăznelile săptămânale se fac temător și bine reglementat - cu un interval orar clar stabilit, cu un itinerar trecut pe hârtie, cu multe date personale și coduri de identificare, careucid bucuria oricui de a trăi anotimpul nou și dincolo de instinctul de supraviețuire.

Pășești prudent, însoțit de sute de scenarii apocaliptice. Toate sunt sortate documentat, cu tot felul de surse media, și transpuse în măsuri proprii de siguranță. De multe ori ai senzația că temerarii care se întorc „vii” de la magazin ar trebui să fie primiți cu aplauze de cei rămași acasă.

Războiul ăsta există chiar dacă dușmanul este invizibil, iar coregrafiile puse în scenă de cei înspăimântați sunt de nerecunoscut, uneori demne de o comedie neagră. Când te vezi trecut totuși de preșul îmbibat cu clor, pus ostentativ la granița apartamentului, răsufli ușurat.

Cu ochii printr-un alt geam, cel al computerului, îți redimensionezi mai bine propria siguranță și trăiești digital legătura cu oamenii pe care, până mai ieri, îi îmbrățișai. Stăm toată ziua legați la aparate, ca să putem supraviețui unei lupte imaginare cu propriul confort. Dar frontul adevărat este cel unde oamenii mor zilnic, tot dincolo de geamuri, în spitale.

Potrivesc printr-o voce găjăită câteva cuvinte fredonate precum Rolling Stones: „life was so beautiful, then we all got locked down, feel like a ghost, living in a ghost town, yeah”, îmi fac probele de sunet și îl sun pe Alin. Acum cred că putem începe.



– Salut, Alin! Ce cauți în casă, pe vremea asta atât de frumoasă?

– Ha, ha... Uite, îmi dezvolt talentele de bucătar. Îmi plăcea și înainte să gătesc, dar nu prea aveam timp pentru așa ceva, iar acum, în izolare, încerc să profit cât pot de mult de pasiunea mea. Și lucrez la piese noi, dar este extraordinar de frustrant că nu reușim să mergem în studio să ne ducem munca până la capăt. Așa că sunt o mulțime de idei noi pe care le imprimăm cum se poate, în variante demo. Mă frământă cumva treaba asta pentru că mi se pare că pierdem timpul, deși situația este de așa natură. Așa resimt eu acum. Vreau să fac ceva, vreau să înregistrez piesele, să ajungă la fani chiar dacă noi nu putem să cântăm. Dar uite că e greu de mers la studio, să aduni atâția oameni la un loc, să stăm acolo și... Mai ales acum, când lucrăm la o piesă care ține aproape 20 de minute și pe care o să avem și niște prieteni muzicieni invitați (n. „Rădăcini de Dor”). Îți dai seama, nu poți să stai pe Zoom sau pe Skype și să gândești o asemenea piesă. Trebuie să fii la fața locului, să cânti fiecare parte de o mie de ori, să vezi cum o simți. E tare greu.

– Înainte de izolare aveți concerte programate în toată țara, dar aveți un show și mai important la Londra. Cum v-a afectat starea de urgență?

– Aici s-a oprit totul, chiar înainte de Londra, dar am zis că suntem una dintre trupele norocoase pentru că am apucat să dăm câteva concerte anul ăsta. Îmi doresc foarte mult ca măcar în toamnă să putem relua concertele, deși acum sunt multe momente în care mă îndoiesc. De concertul de la Londra ne pare foarte rău, urma să mergem acolo, discutaserăm înainte chiar și cu agentul lui Bruce Dickinson, urma să ne vedem, aveam planuri importante pentru ziua aia.

– Totuși, cu Bruce te-ai văzut acum, în februarie, la Sala Radio. Parcă e o veșnicie deja, pentru că totul s-a schimbat radical de atunci. Cum ai trăit experiența?